

aktivit

Paragáni s novými typy vaků

4. brigáda rychlého nasazení se bude po celý tento rok přeškolovat na nový nosný systém výstroje – NSV-12

Paragáni s novými typy vaků

Jedním z hlavních úkolů výsadkářů je mimo jiné i taktický vzdušný výsadek. Začátkem letošního února se historicky poprvé začali výsadkáři ze 4. brigády rychlého nasazení přeškolovat na nové typy výsadkových vaků (NSV-12). Přeškolování bude probíhat po celý letošní rok, dokud jím neprojdou všichni výsadkáři z brigády. Čekají je různé typy letounů, nemine je ani výsadek v noci.

Koncem minulého roku dostali výsadkáři nové výsadkové vaky, které se využívají pro přepravu osobního materiálu výsadkářů. V současné době se s nimi vojáci 4. brigády rychlého nasazení seznamují a jsou přeškolováni, aby s nimi mohli skákat. Tyto výsadkové zásobníky mají minimální obsah dvacet kilogramů, lze je však, podle druhu operace, naplnit až do maximálního obsahu šedesáti kilogramů.

Výsadkáři musí projít intenzivním dvoudenním přeškolením, kde si nacvičí, jakým způsobem se výsadkový vak balí, co vše může vak obsahovat, jak musí umístit určenou zbraň a seznamují se i s technikou samotného skoku s vakem. „Pokud výsadkář skáče bez zátěže, tak je to oproti skokům s výsadkovými vaky pro něj diametrální změna, kterou si musí natrénovat,“ informuje kapitán Milan Němec.

Drilováním k bezpečnosti

„Tyto výsadkové vaky jsou charakteristické tím, že již nejsou umístěny za výsadkářem, ale jsou před ním, což umožňuje daleko lepší manipulaci s vakem při snosu výsadkáře k zemi,“ konstatuje kapitán Němec a dodává, že další novinkou jsou i nové typy záložních padáků, které již nemají uvolňovač z boku, ale z vrchu, což umožňuje okamžité otevření záložního padáku při jakémkoliv závadě.

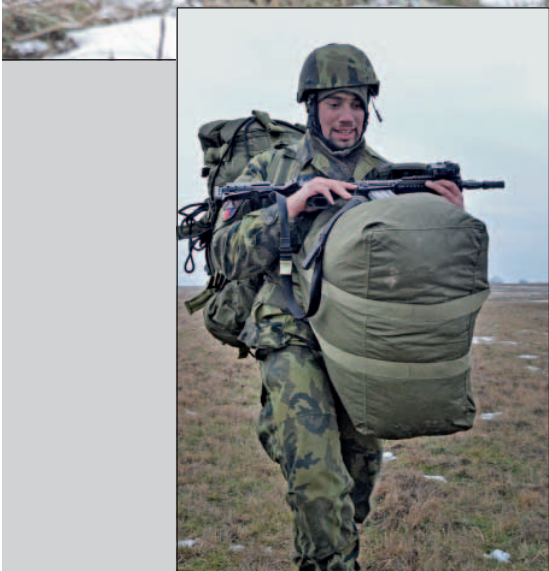
Samotný zásobní vak je vlastně obal, do něhož si výsadkář balí svoji výstroj a výzbroj, kterou potřebuje pro splnění daného úkolu. Nabalí si svoje věci do vaku a nakonec se do vaku dává zbraň, a to dlouhá nebo krátká. První seskoky probíhají právě s krátkou zbraní, aby si výsadkáři vyzkoušeli práci s vakem. Postupně budou přecházet i na dlouhé zbraně.

„Tento systém je pro výsadkáře trochu komplikovaný, všude samé popruhy a lana, takže si to každý musí nadřít, aby měl vše správně zkompletované,“ říká praporek Jiří Kupčík, jeden z instruktorů výsadkové přípravy. „Zpočátku to některým trvá celý den, někomu dvě hodiny, musíme být neustále mezi nimi, opravovat je, kontrolovat každou etapu balení, odstraňovat nedostatky a vysvětlit jim, proč to tak je. Časem to budou mít tak zažitě, že vše zkompletují velmi rychle.“

Natrénovat odhoz vaků

Po řádném přeškolení čeká výsadkáře nejprve nácvik na výsadkovém cvičišti, kde se zavěsí do „houpaček“. Zde si vyzkouší manipulaci odhozu

výsadkového vaku. Samotný výkok s padákovým kompletem s připojeným výsadkovým vakem z daného typu letounu provádí výsadkář ve stanovené výšce nad terénem.

„Ve chvíli, kdy se výsadkový vak odpoutá od nosného postroje padákového kompletu, kotevní lana se začne postupně uvolňovat, spadne vak výsadkáři nejprve na kotníky,“ konstatuje Kupčik. „Následně zůstane tento vak viset pod výsadkářem a po odhozu se začne uvolňovat díky své váze na celou délku kotevního lana a dopadne na zem jako první, teprve poté přistane výsadkář.“

Díky upevněnému lanu lze vak velmi rychle nalézt i v noci, a přepravovaný materiál lze po seskoku velmi rychle přenést z místa přistání na požadované místo, kde je možné vzhledem k použitému poutacímu systému s použitím provlékacích přezek jeho velmi rychle vybalení a použití. Následuje plnění operačního úkolu.

Před samotným skokem trénují výsadkáři každou etapu na zemi. Slouží jim k tomu příslušné trenažéry. „Tady si každý vše vyzkouší takzvaně na sucho,“ pokračuje instruktor, který pečlivě sleduje každý pohyb výsadkáře a ihned po seskoku dochází k jeho hodnocení a případně i eliminace chyb.

Zbraň ihned k dispozici

„Konstrukce pouzder na zbraně je u nových výsadkových vaků uzpůsobena tak, aby výsadkář mohl v případě nutnosti okamžitě použít zbraň, bez potřeby rozepínání poutacích popruhů tohoto nosného vaku,“ vysvětluje rychlé použití zbraně kapitán Němec.

Samotný zásobník lze totiž nabalit jak s krátkou, tak i s dlouhou zbraní – ostřelovací puškou. „Ta pak vyčnívá přes tento batoh téměř o čtyřicet centimetrů,“ vysvětluje instruktor Jiří Kupčik. „S dlouhými zbraněmi budou výsadkáři skákat později, nejprve si to musí nadřít s těmi krátkými, které z vaků nevyčnívají a jsou upevněny v pouzdře uvnitř.“

Nové záložní padáky

Záložní padáky jsou pro výsadkáře také novinkou. Právě při použití dlouhé zbraně mohlo docházet k horší manipulaci s uvolňovačem záložního padáku, který byl umístěn na boku.

„Ve chvíli, kdy měl výsadkář nabalenu dlouhou zbraň, která byla umístěna na straně, mohlo dojít k tomu, že se při jakékoliv závadě na hlavním padáku mohl výsadkář dostat do situace, kdy na kliku uvolňovače hůře dosáhnul,“ upozorňuje praporčík Kupčik. „Tento nový záložní padák má tu výhodu, že výsadkář si zvolí sám, kterou ruku pro uvolňovač použije. Samotný uvolňovač má také krátké lanko, a tím se předchází i možnosti, že by se lanko mohlo zaseknout. Na starých padácích to šlo o něco hůře vytáhnout, proto tyto nové záložní padáky přispějí v případě nutnosti k větší bezpečnosti našich výsadkářů.“

Instruktoři v akci

Před tím než výsadkáři nastoupí do daného typu letadla, musí si připravit materiál, padáky a nastoupí na poslední kontrolu.

„To je zase chvíle, kdy nastupují opět instruktoři, kteří musí zkontrolovat celý výsadkový komplet u každého jednotlivce,“ pokračuje Jiří Kupčik. „Kontroluje se hlavní i záložní padák, jak si každý zabalil batoh do nosného systému výstroje, jak má vše přidělané, jestli nejsou překroucené karabiny.“

Pak dochází k dalšímu poučení vojáků. Vojáci se pak ustrojí do kompletů, a instruktoři znovu kontrolují, zda mají všechno v pořádku. Opět dochází k poučení. Pak se jednotka rozpočítá, v kolika průletech půjdou a z jaké výšky.

„Poučení spočívá v tom, že je znovu instruujeme, jak mají letět, jak mají přistávat, co mají dělat, pokud se srazí ve vzduchu, jak se mají zachovat, když přistanou na překážku a nastává i nezbytné poučení o tom, jaká jsou pravidla, pokud se stane nějaká nehoda a jaké jsou postupy, aby si přivolali pomoc,“ vypočítává pravidla instruktor.

Pak už nastává nástup na palubu letadla. Ovšem s plnou „náloží“. To se řekne velmi lehce, výsadkáři o tom ale ví své. „Nejtěžší je dojít těch pár metrů s veškerou zátěží k letounu a nastoupit do něj,“ říká jedním hlasem téměř všichni výsadkáři. Čím je výsadkový vak těžší, tím prý je samotný skok bezpečnější. Díky těžkému vaku se lze krásně na vzduch položit. „Důležité je hlídat si i vak, aby se nepřistálo přímo na něj, pak by mohlo dojít k poranění kotníků, pak se už klasicky sbalí padák, z vaku se vybalí zbraň a spolu s vakem se pak dojde na určené místo.“

„Vpřed!“

V letounu jsou vždy dva instruktoři – vysazovač a pomocník. „Vysazovač je většinou ve dveřích, ten také zodpovídá za bod vysazení,“ vysvětluje úlohu instruktorů na palubě letadla praporčík Jiří Kupčik. „Ten také určuje, kde výsadkář vyskočí, musí být ve dveřích a bod výsadku si vypočítává podle větru.“

Potom si instruktor všechny zkontroluje, jestli stojí tak, jak mají. „Proto jsou na palubě vždy dva instruktoři, ten druhý to vždy jistí, a zjišťují, zda mají vojáci správně ukotvená lana, a jakmile jsou nad tím bodem, kde mají vyskakovat, každému jednotlivě dává povel -VPŘED!, pak už je to vše jen na výsadkáři,“ dodává Jiří Kupčik.

Čeští lékaři zachraňují irácké vojáky zraněné v bojích s Daesh

Polní chirurgický tým v Iráku

Česká zdravotnická jednotka, jež odletěla do Iráku v prosinci loňského roku, je sestavena převážně z příslušníků Agentury vojenského zdravotnictví, které doplnili vojáci z Ústřední vojenské nemocnice Praha a dalších vojenských útvarů a zařízení.

Odborné jádro týmu tvoří dvojice chirurgů, jeden anesteziolog, střední zdravotnický personál a další specialisté. V Iráku je jednotka začleněna do sestavy americké polní nemocnice ROLE 2. Nehostinné podmínky a časté otrěsy způsobené dělostřeleckou palbou jsou pro zdravotníky zkouškou profesionality, ale i odvahy.

Pro lékaře a zdravotníky jde o působení v nejnáročnějších podmínkách. Ještě před nasazením bylo potřeba zvládnout náročnou přípravu, která čeká každého vojáka před zahraničním působením. To obsahuje vždy i seznámení s historií konfliktu dané země, jejími zvyklostmi a kulturou, pravidly pro použití síly a mezinárodním právem. Součástí jsou také střelby z krátkých a dlouhých zbraní, házení granátů – základní vojenské disciplíny, které musí pro svoji ochranu zvládnout i zdravotníci. Zvláštní důraz byl kladen také na ochranu proti zbráním hromadného ničení. Jednotka byla poté seznámena se situací a nasazena s úkolem posílení americké polní nemocnice ROLE 2 – US BAS (Basic Aid Station) a týmu FST (Forward Surgical Team).

Patrné známky bojů

Při cestě z letiště do kempu, tedy na základnu, kde působí 17 našich specialistů, jsou dosud patrné známky nedávných bojů. Celá základna byla ještě před

pár měsíci v rukou Daesh. Na silnicích a pojižděcích dráhách jsou betonem zalité krátery po pumách a v písku leží vrak vrtulníku Mi-171 v barvách irácké armády. V místě působení se polní chirurgický tým (PCHT) nejdříve musel seznámit s polní nemocnicí. Byla jí přidělena bývalá menší budova personálu letiště. Místo oken jsou dosud pytle s pískem, ve stropě je díra po raketě s ohnutými armaturami improvizovaně zakrytá dřevěnou deskou. PCHT je ubytován v buňkách (korimek) vybavených elektrickými zásuvkami v evropské normě. Seznámení se stávajícím personálem polní nemocnice proběhlo rychle. Složení je velmi národnostně a specializačně různorodé, jsou tu američtí, dánské a britské zdravotníci. Všichni, i přes náročné podmínky, plní svoje úkoly na základně s nejvyšší profesní úrovní. Na pochybení není prostor, příjem pacientů musí být perfektně koordinovaný, rychlý a efektivní.

Příjem nanečisto

Dveře do budovy ROLE 2 se rozráží. Na nosičích je raněný spojenecký voják. „Pacient se prstředem stehna,“ hlásí americký zdravotník. Český tým začíná pracovat. Hlavní lékař stojí u hlavy pacienta a v rychlém sledu udílí pokyny. Kontrola tlaku, tepu, životních funkcí. „Rozstříhnout oděv, turniket nechat zaškrácený,“

vydává další příkazy a automaticky kontroluje stav pacienta. „Hands!“ zazní anglický povel znamenající pro kohokoli, kdo je v blízkosti, že bude na chvíli potřeba jeho pomoc. Přiběhne volný zdravotník a chytne pacienta za nohy. „Hlava,“ velí zdravotník. „Otočíme ho... tři, dva, jedna... teď,“ druhý lékař prohlédne pacienta na zadní části těla, zda nemá další zranění, které nebylo odhaleno při prvotním ošetření. „Čisté,“ zazní a pacient se vrátí na záda. Je podezření, že střela poškodila stehenní kost. Vše probíhá velmi rychle a každý z týmu má přesně určenou funkci. Člověku, který nikdy neviděl trauma tým v akci, to může vzdáleně připomínat servisní tým Formule 1. Skupina funguje jako dobře namazaný stroj, který je precizně seřízen, aby běžel bez sebemenšího zaváhání. Vše, co se děje kolem pacienta, zapisuje zdravotní sestra do přípravného formuláře. Nic jí nesmí uniknout, nic se nebude opakovat.

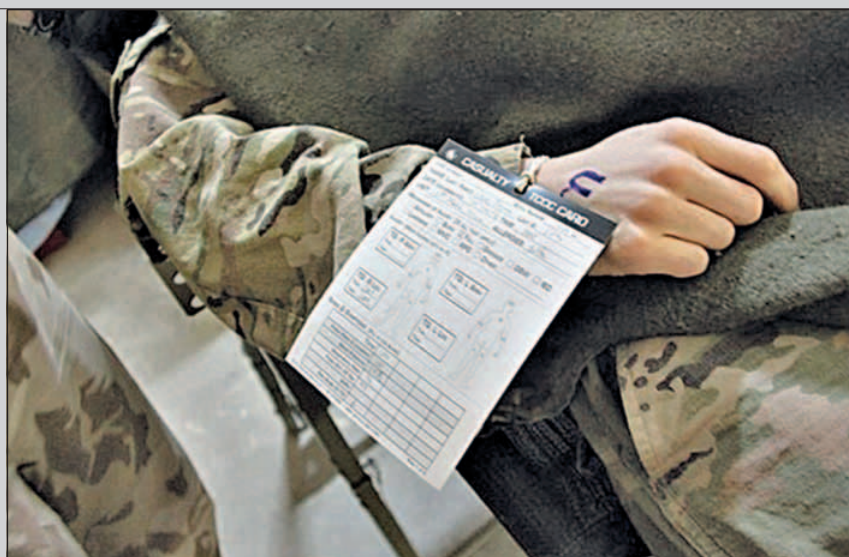
Výborné hodnocení

Americký lékař, který situaci sleduje a hodnotí, dává další informaci: „Pacient byl hodinu v poli, než byl ošetřen.“ Hlavou lékařů a sester se honí další otázky. Co může tato informace znamenat pro stav pacienta a potřebné následující kroky? V tom následuje další povel: „X ray,“ a během chvilky je tu rentgenolog s mobilním rentgenem. „Hands!“ ozývá se znovu, pacient se zvedá a rentgenolog pod něj vkládá snímkovací desku. Na povel rentgenologického asistenta všichni na několik vteřin opustí svoje pozice okolo pacienta, než se vytvoří rentgenový snímek. Střela roztříštila stehenní kost. Hlavní lékař oznámí, že se pacient bude

muset akutně operovat. „Stop,“ zaznívá od přihlížejícího amerického lékaře, který zároveň na znamení uznání zatleská a zvedne palec nahoru. Návčiv příjmu urgentního pacienta tím však není ještě zdaleka ukončen. Rychle se uklidí použitý materiál. Místo, kde ležel ještě před chvílí pacient, který se v tuto chvíli již obléká a usmívá se na ty, kteří mu před chvílí zachraňovali život, se mění během chvíle na improvizovanou aulu. Přinese se lavička a začíná druhá část, která je neméně důležitá – zpětná vazba. Americký kolega chce, aby všichni zrekapitulovali, co se stalo. To umožňuje každému lékaři a zdravotní sestře, aby si ještě jednou prošli svoji činnost. V druhé části diskuse dostane zase prostor ostatní zdravotní personál, který celý návčiv bedlivě sledoval. Neocenitelný je každý postřeh, každá maličkost, která v praxi bude ku pomoci. Na závěr improvizovaného semináře zazní ocenění profesionality českého polního chirurgického týmu, které rozhodně nezní pouze jako společenská nutnost. Náš tým jde na místa pozorovatelů, kde ještě před chvílí stáli jejich američtí a dánští kolegové. Ti si stoupnou na pozice urgentního příjmu. Rozráží se vstupní dveře a na nosítkách leží další zraněný voják, tentokrát jde o českého vojáka. Místností zaznívá znovu jasný povel: „Hands!“

Po návčivu naostro

Jen několik hodin od posledního návčivu se z vysílky z operačního centra dozvídáme, že máme očekávat pacienta s vícečetným traumatickým poraněním po výbuchu improvizovaného výbušného zařízení. Prvotní informace jsou pouze kusé a dozvídáme se z nich, že by se mělo jednat o příslušníka iráckých milic, který šlápl na nášlapné improvizované

A fakta

Návrh na vyslání Polního chirurgického týmu do Irácké republiky projednala vláda ČR usnesením č. 877 ze dne 5. října 2016. S vysláním jednotky vyslovily souhlas usnesením č. 557 ze dne 19. října 2016 Senát Parlamentu ČR a usnesením č. 1393 ze dne 20. října 2016 Poslanecká sněmovna Parlamentu ČR.

výbušné zařízení. Připravuje se tým Alfa na příjem pacienta. Za 40 minut pacienta přivázejí na korbě velkého pick-upu. Stejně jako při návčivu, každý člen týmu ví, kde je jeho místo a co má dělat. Dolní končetina je devastovaná, ale až rentgenový snímek jasně ukáže, jak značné je poškození kostí a kotníku a vyřkne tím ortel. Končetinu nepůjde zachránit. Nyní je důležité provést amputaci tak, aby pacientovi do budoucna umožnila komfortní užívání protézy. Hruzostrašně vypadající rozsáhlá rána hlavy se nakonec ukáže jako nezávažná a k jejímu ošetření stačí 25 stehů. Důležité je, že nebyl poraněn mozek. Za několik hodin je operace ukončena.

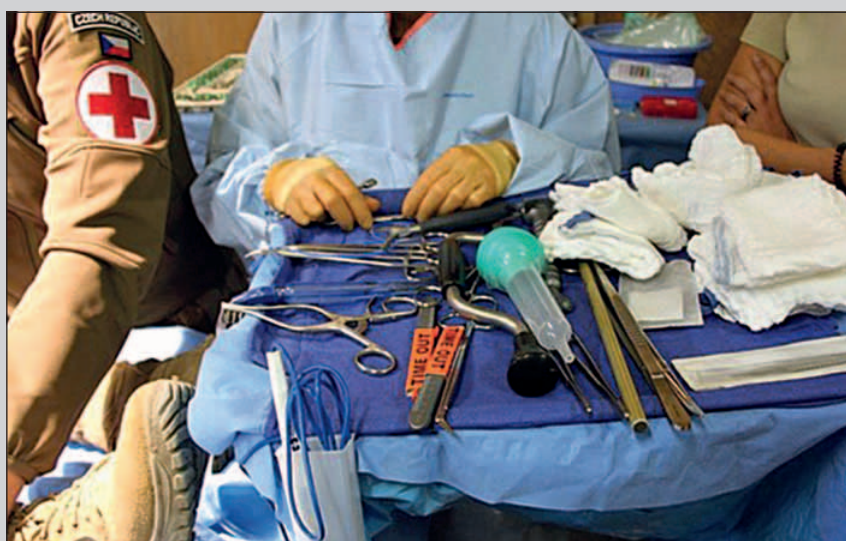
Pacient zůstává v péči ještě pár hodin a pak se musí transportovat do civilního zdravotnického zařízení. Zde není místo pro dlouhodobou pooperační péči. Kapacita se musí uvolnit pro další pacienty. Budova se několikrát silně otřese pod náporem tlakových vln dělostřelectva, které ze základny ostřeluje pozice Daesh. Je třeba rychle uklidit a znovu připravit operační sál! Svě pozice nyní zaujme chirurgický tým Bravo. Všichni ale bedlivě naslouchají, zda se ve vysíláče znovu neozve oznámení příjmu pacienta.

Hromadný příjem

V dalších dnech prověří vojenské zdravotníky tzv. MASCAL. Anglická zkratka odkazující k hromadnému příjmu raněných může mít i další význam: je zkouškou profesionality, racionálního rozhodování, práce pod extrémním tlakem a stresem, ale také nemilosrdnou prověrkou připravenosti zdravotnického personálu, při níž se neodpouští chyby. To, na co se celý polní chirurgický tým (PCHT) dlouho připravoval, se již stalo realitou. Příslušný den probíhal v rámci možnosti nasazení poměrně poklidně. Ráno brífink, poté rutinní kontrola pracovišť a přezkoušení funkčnosti a správného chodu přístrojů. Nic nenavědčovalo tomu, že by se mělo přihodit něco výjimečného. Snad jen ranní informace o prudkých bojích naznačila, že dříve nebo později se stane událost, která prověří naši profesionalitu. V pozdních nočních hodinách se ozvala rádiová výzva z operačního centra, aby se příslušníci PCHT okamžitě dostavili na pracoviště. Bylo jasné, že se děje něco mimořádného. Zpráva o tom, že byl vyhlášen MASCAL, vyvolala v každém z přítomných zdravotníků okamžitou reakci. Nikdo na nic nečekal, každý věděl podle tzv. MASCAL rozdělovníku, kde je jeho místo. Začala se připravovat jednotlivá pracoviště. Dva zdravotníci pro třídění pacientů byli na betonovém plácku před nemocnicí (tzv. triáž), ostatní uvnitř nemocnice. Začíná platit zjednodušený přístup k raněným, něco jako krizové řízení. Přes rádiové spojení přicházejí první konkrétní informace. Jedná se o oběti z řad iráckých vojáků napadené sebevražednými útočníky.

Kdo má přednost?

Na korbě amerického vozidla byli dovezeni první dva zranění. Jednalo se o traumatické poranění hrudníku u obou případů. Po důkladném prohlédnutí byla provedena celková diagnostika a zhodnocení stavu. Pracují doslova všichni. Je nutné zkontrolovat, zda se u zraněných nenachází nebezpečná munice, řídit tok informací a rádiový provoz. V běžné praxi by obě zranění hrudníku znamenala okamžitý chirurgický výkon. V případě MASCAL musí zvítězit neúprosná logika a tou je předpoklad, že na cestě jsou další zranění. S tímto lékař počítá při svém rozhodování, jelikož by někdo další mohl potřebovat operační sál urgentněji. Za chvíli jsou sanitkou přivezeni další pacienti, jejichž konečné číslo je pět. Okamžitě se rozhoduje, kdo bude operován přednostně a kdo musí počkat. Na sále jsou dvě operační místa, na obou probíhají náročné operační výkony. Krizové rozhodování, jak tomu u MASCAL muselo zákonitě být, určilo, že méně časově náročná operace zranění oka byla provedena přímo na nosítkách v prostoru příjmu pacientů. Tento rychlý improvizovaný zákrok dal raněnému naději, že oko neztratí. Odbornou péči očního specialisty pak už může poskytnout jen nemocnice vyšší úrovně. Proto byl pacient převezen prostřednictvím MEDEVAC do Bagdádu. Hromadný příjem a ošetření pacientů vyjadřuje schopnost našich zdravotníků rychle se adaptovat na vzniklou situaci a nalézt ve vypjaté atmosféře to správné

řešení. Jako poslední byl na operační stůl přinesen pacient s traumatickým poraněním nohou od výbuchu sebevražedného atentátníka. To již venku před nemocnicí svítá, ale personál nemocnice stále podává stoprocentní výkon. Kolem deváté hodiny je ukončena

poslední operace. Vyčerpání dopadlo na všechny. Kromě služeb na jednotce intenzivní péče postupně odešli zdravotníci na ubikace a zasloužený odpočinek.

Text: Michal Voska, PCHT, foto: PCHT

Krajské vojenské velitelství v Ostravě prověřilo schopnosti záložníků čelit nepřízni počasí

Krkonoše 2017

Přesun ve ztížených horských podmínkách pod taktickým námětem, improvizovaně slaňovat, transportovat raněného nebo přenocovat v záhrabu. To vše museli zvládnout ostravští záložníci během letošního přežití.

„Letošní zima v Krkonoších pro záložníky připravila nové zkušenosti, nadstandardní sněhové podmínky a drsné teploty, což je pro tento typ výcviku ideální. U Krajského vojenského velitelství Ostrava zimní cvičení podobného charakteru absolvují záložníci každým rokem. Pro tento výcvik je ideálním prostředím pohoří Jeseníky, nebo Krkonoše, které nabízejí kvalitní zázemí a atraktivitu výcviku v podobě drsných klimatických podmínek. Proto se do těchto lokalit cyklicky vracíme. Tento typ výcviku je velmi náročný na psychickou i fyzickou kondici, a i když letošní přežití absolvovali také nováčci, výcvik všichni zvládli především proto, že jednotka pracuje jako tým. Důraz kladu především na autonomnost plnění úkolů. Rota má zkušené velitele a je jen na nich, jak si rozvrhnou síly, naplánují trasu, stanoví potřebnou výbavu a vytvoří si podmínky pro přenocování,“ uvedl plukovník Jaroslav Hrabec, který stál u zrodu „přežití“ pro ostravské záložky.

Za chyby se platí

Byť jen malá chyba při zplánování trasy nebo při orientaci v mapě stojí celý tým v těchto podmínkách spoustu sil, které jim mohou chybět při plnění dalších úkolů, o čemž se přesvědčil jeden z velitelů družstva, kdy jeho tým sešel z plánované trasy a nejen, že každý metr navíc stál vojáky spoustu energie, ale bohužel i čas, kdy záložníci došli na stanovené místo po setmění, čímž bylo vybudování záhrabu k přenocování podstatně náročnější. Nejen, že jde o speciální výcvik, ve kterém se ostravští záložníci připravují na plnění

úkolů v krizových situacích v drsných podmínkách, ale dané zkušenosti mohou využít také v běžném životě při záchraně druhých. Umět navázat základní uzly, improvizovaně vytáhnout osobu z těžko přístupného terénu, správně reagovat při pádu laviny, zdokonalit si topografickou orientaci v terénu a poskytnout první pomoc mohou využít prakticky kdykoliv.

Čekání na záchranu

Lehnout si do vykopaného záhrabu, nechat se zasypat masou sněhu, kde se člověk nemůže vůbec pohnout, okolo jen tma, pocit docházejícího kyslíku ze vzduchové kapsy a pak dlouhé čekání až vás vyproští z laviny, tak vypadala v uvozovkách činnost při simulaci laviny, kdy vojáci věděli, že pomoc přijde za chvíli. Vojáci sbírali také teoretické zkušenosti, jaké to je při skutečné lavině, kdy ztratí nad sebou orientaci, masa stlačeného sněhu jim může znemožnit vytvoření kapsy, každá minuta je jako hodina, nemluvě o tom,

že záchrana musí přijít do pár minut, protože po té dojde k udušení nebo podchlazení. „Pokud překonáváte svahy s větším sklonem, musíte být informovaní o stavu počasí, struktuře sněhu a mít u sebe lavinovou sondu, lavinový vyhledávač a lopatku,“ znělo z úst zkušených instruktorů.

Cenné zkušenosti

Instruktoři vojákům předávali také cenné zkušenosti při vyprošťování raněného. Při dalším úkolu, kdy záložníci museli improvizovaně slanit ze strmého svahu, aby vyprostili svého zraněného kolegu, museli již pojem Dülferův sed znát, složit a navázat transportní nosítka UT 2000 a vytvořit jednoduchou kladku pomocí lan, karabin a ploché smyčky. Důležitá součást, na kterou velitele upozorňovali instruktoři, byla stálá komunikace a důkladná organizace velitele týmu.

Text a foto: prap. Martin Ogořálek

Průmyslové dny ve Vyškově představily resortu lehká obrněná vozidla

Průmyslové dny

Ministr obrany Martin Stropnický, náčelník Generálního štábu Armády České republiky armádní generál Josef Bečvář a řada významných hostů se zúčastnili na polygonu ve Vyškově Průmyslových dnů s praktickým porovnáním technických vlastností vozidel.

Prezentace konaná pod záštitou Ministerstva obrany a Armády České republiky měla za cíl transparentně prozkoumat trh a jeho možnosti v podobě aktuální nabídky terénních a lehkých obrněných vozidel, tedy techniky, která by v budoucnu mohla nahradit tu nyní používanou a zastarávající.

„Plánujeme obměnu terénních vozidel pro příští roky. Průmyslové dny ve Vyškově nám udělaly obrázek o současné nabídce na trhu. Některá vozidla jsou i několik desítek let stará a proto transparentní průzkum trhu je na místě,“ uvedl ministr obrany

Martin Stropnický. Jemu i dalším významným hostům bylo prezentováno dvacet různých značek a více než padesát modifikací, včetně vozů kategorie LOV, tedy lehkých obrněných vozů. Jeden z modelů, vůz NIMR AJBAN 440A, se bude vyrábět i ve spolupráci se státním podnikem VOP CZ, přičemž v současné době výrobce předpokládá vyrobit více než tisíc vozidel v příštích třech až pěti letech, což překračuje hodnotu 500 milionů amerických dolarů.

Generál Bečvář při prohlídce uvedl potřebu modernizace, která je zakotvena i v Konceptí výstavby

Armády České republiky. „Vozidla, která budeme obměňovat, lze rozdělit na dvě kategorie, tedy do pěti tun a nad pět tun. Chceme, aby vozidla v první kategorii byla univerzálnější, bez výrazných bojových prvků, v druhém případě s možností dodatečné balistické ochrany či lafetace. Vše se uvidí na základě technických parametrů, které budou dostupné, nicméně bavíme se o roku 2020,“ uvedl generál.

Terénních vozidel s hmotností do čtyř tun má AČR necelých 1 500, zejména vozidla Land Rover, kterých má armáda 740, z toho 79 ve verzi Kajman a UAZ v počtu 630 kusů. V kategorii LOV (7–9 tun) disponují vojáci především vozy Iveco v počtu 115 kusů, dále jsou zastoupeny ostatní značky o celkové počtu 115 kusů.

Text a foto: Michal Voska

Příslušníci Agentury logistiky umí přepravit techniku a vojenský materiál různými způsoby

Po silnici, železnici, letadlem či lodí

Někdy neprávem přehlížená, dodnes však nepostradatelná pro fungování armády – to je vojenská doprava. V letošním roce slaví 55 let od svého založení v novodobých podmínkách ozbrojených sil.

V Armádě ČR má přepravu vojsk a techniky na starosti Odbor vojenské dopravy Agentury logistiky. Ten zajišťuje nejen přepravu českých vojáků do zahraničí, stejnou službu poskytuje i jednotkám NATO, které se v ČR například účastní mezinárodních cvičení. Mediálně známý v poslední době byl například přesun amerického konvoje ze cvičení v Polsku a Pobaltí pod názvem Dragoon Ride. Armádní logistika se ale dokáže postarat i o exotičtější náklad, podíleli se například na převozu československého tanku LTP z Peru do sbírek Vojenského historického ústavu Praha.

„Za uplynulých tři roky jsme uskutečnili téměř 16 tisíc vojenských silničních přesunů o zhruba 33 tisících vojenských vozidlech,“ uvádí náčelník Odboru vojenské dopravy plukovník Martin Štochl.

Klíčovým druhem přepravy je dnes ta po železnici. Dříve opomíjená, vyhrává díky své efektivitě a rychlosti. „Zatímco po silnici urazíte maximálně 400 kilometrů za den, musíte dodržovat pravidelné přestávky a promýšlet, na jaké odstavné parkoviště se s vojenskou kolonou vejdete, s železnicí nic z toho řešit nemusíte. Vojáci techniku naloží – takzvané vagonování je dnes součástí běžného výcviku – a pak už se jen posadí do kupé. Po dojezdu do cíle jsou čerství a připraveni plnit úkoly,“ zdůrazňuje Štochl.

Po železnici se takto naposledy čeští vojáci přepravili do Pobaltí na cvičení Training Bridge 2017. Ve třech dnech armádní logistika do Litvy přesunula 38 kusů vojenské techniky a 110 příslušníků Armády ČR pomocí 21 nákladních a čtyř osobních vozů. Vagonování techniky zabralo jeden den.

Ačkoliv přeprava lodí nepatří především kvůli vnitrozemskému umístění České republiky k nejvyhledávanějším způsobům dopravy, armáda ji přesto neopomíná: „Je to především proto, abychom tuto schopnost neztratili,“ upozorňuje Štochl. Není to ostatně tak dávno, co se vojáci po vodě, konkrétně moři, přesouvali – šlo o společné cvičení jednotek začleněných do bojového uskupení EU s názvem Joint Derby v březnu 2016.

„Optimální variantou vojenské dopravy ale stále zůstává kombinace různých způsobů přepravy, nejen letecké a silniční, ale rovněž železniční či námořní přepravy,“ uzavírá náčelník Regionálního střediska vojenské dopravy v Hradci Králové major Pavel Vrba.

**Text: kpt. Petr Kostelka,
foto: archiv Agentury logistiky**